

Sygn. akt III AUa 174/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. w Lublinie

sprawy J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 30 grudnia 2015 r. sygn. akt IV U 161/15

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek Krystyna Smaga

Sygn. akt III AUa 174/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 08.01.2015r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. F. prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Od decyzji tej odwołanie złożył J. F. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił J. F. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od (...)do (...).

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 75 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Badając sporną kwestię niezdolności do samodzielnej egzystencji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa E. K. i ortopedy K. K.. Biegli w swojej opinii stwierdzili u ubezpieczonego: przewlekłe dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa w przebiegu skoliozy i zaawansowanej choroby zwyrodnieniowej, chorobę zwyrodnieniową obu stawów kolanowych, stan po protezoplastyce lewego stawu kolanowego, stopy płasko-koślawe, paluchy koślawe, palce młotkowate II obu stóp, stan po operacyjnej korekcji palucha i palca II stopy prawej, pourazową chorobę zwyrodnieniową lewego stawu skokowego, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe obu stawów nadgarstkowych. Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują niezdolność do samodzielnej egzystencji na okres od 1 sierpnia 2014r. do 31 lipca 2016r. Sąd podzielił opinię biegłych. Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, który uznali, że J. F. jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegli odnieśli się do konieczności zapewnienia ubezpieczonemu opieki osób trzecich w kontekście stwierdzonych schorzeń. Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia J. F. kwalifikuje go do osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Zarzuty organu rentowego nie podważają istoty opinii. Stanowią one jedynie polemikę z oceną dokonaną przez biegłych. Wszelkie wątpliwości biegli wyjaśnili w opinii uzupełniającej. Ubezpieczony nie jest samodzielny, nie porusza się swobodnie, każdy krok grozi upadkiem i kolejnymi złamaniami. Wymaga opieki i pomocy osoby drugiej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład ubezpieczeń Społecznych w S. zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w postaci opinii biegłych z przekroczeniem swobodnej oceny dowodów,
- art. 286 kpc poprzez nie dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych,
- naruszenie prawa materialnego tj. art. 75 ust 1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do dodatku pielęgnacyjnego.

Skarżący wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, oraz o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Ustalenie wystąpienia niezdolności do samodzielnej egzystencji winno zostać dokonane przez przyzmat treści przepisu art. 13 ust. 5 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym o wystąpieniu przedmiotowej niezdolności mówić można w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Stwierdzenie tego faktu wymaga wiedzy specjalistycznej poprzez odniesienie się do medycznych i zawodowych kryteriów orzeczniczych. Wyczerpujący i pełny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci opinii biegłych sądowych, dokumentacji medycznej, wskazuje na niezdolność do samodzielnej egzystencji wnioskodawcy. Wnioski opinii biegłych sądowych, na których Sąd Okręgowy się oparł są jednoznaczne i nie nasuwają zastrzeżeń w zakresie oceny stopnia samodzielności i poradności wnioskodawcy w zaspokajaniu codziennych potrzeb.

Sąd Okręgowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu, które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny.

Przekonywający charakter opinii - uzasadniał w pełni rezygnację z zasięgnięcia opinii dalszych biegłych. Tym samym nie zostały naruszone wskazane w apelacji przepisy prawa procesowego.

Brak jest podstaw do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, bowiem w toku postępowania przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy zostały wyjaśnione w sposób gruntowny i wszechstronny.

Skoro ubezpieczony spełnia przesłanki do przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego na podstawie art. 75 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych chybiony jest zarzut naruszenia tego przepisu.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.